

Hartfalen fataal, de seks stemt vrolijk

'Hartfalen'. Tekst en regie: Daniël Samkalden. Spel: Gijs de Lange, Guy Clemens, Helmert Woudenberg, Porgy Franssen, Elise Schaap, René van 't Hof; '237 redenen voor seks'. Tekst en spel: Geert Lageveen en Leopold Witte. Eindregie: Michiel de Regt. Dramaturgie: Laura van Dolron. Beide gezien: Bellevue, Amsterdam.

Beide te zien: 1 t/m 11 juni, Toneelschuur Haarlem. www.orkater.nl

De een na de ander vallen ze om. De een terwijl hij zijn onderbroek zoekt, de ander halverwege de trap. Als ze wakker worden, liggen ze naast elkaar op zaal: vijf bedden, vijf mannen in blauwe ziekenhuishemden. Een hartaanval. De eerste 24 uur erna zijn het spannendst. Een op de vijf haalt het niet. Gemiddeld.

In het kader van Orkater/De Nieuwkomers schreef Daniël Samkalden in 2007 een toneeltekst Hartfalen, destijds opgevoerd als een korte serie geënceneerde lezingen met muziek van Peter van de Witte. Dat was zo'n succes dat Orkater besloot de voorstelling in productie te brengen, met een topcast.

De muzikanten zitten op een verhoogd podium achter een soort hekwerk, daarvoor staan hun bedden. De man helemaal links (Gijs de Lange) is overstuur, hij wilde helemaal niet meer wakker worden: 'Dat licht was zo mooi...'. Naast hem ligt Porgy Franssen die een autoritaire directeur speelt, met een grote bek en een klein hartje. Het zijn allemaal uitstekende

acteurs: Helmert Woudenberg als eindeloos over zijn kleinkinderen ouwehoerende opa en René van 't Hof als neurotische computertechneut, hebben geestige gesprekken en ze ontroeren in hun ziekenhuishemden. Elise Schaap is een kordate verpleegster: iemand die niet met zich laat sullen.

Met het verstrijken van de nacht gaan droom, angst en werkelijkheid ongemerkt in elkaar over. Als er een nieuwe patiënt binnenkomt, kantelt de voorstelling. Het tweede deel van de voorstelling is aanzienlijk minder begrijpelijk. De spanning ebt weg en het wordt een soort hogere metafysica, met onnavolgbare dialogen en muzikale ontsporingen.

Aanzienlijk compacter is '237 redenen voor seks', waarin Geert Lageveen en Leopold Witte met de billen bloot gaan. In figuurlijke zin dan. Voor de

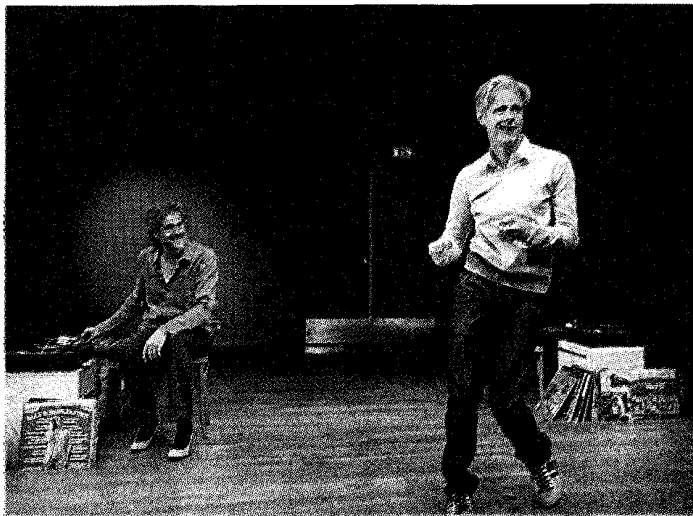
voorstelling nemen ze hun eigen beleving als uitgangspunt en dan gaat het dus vooral om seks van (heteroseksuele) mannen van rond de vijftig. Twee mannen met een platenspeler, een paar lampen en een dvd-speler. De techniek doen ze zelf.

Behalve door de 'eigen' ervaringen, wordt de rode draad gevormd door een ingezonden brief van ene Stella de Graaf, 'ongeveer onze leeftijd', een vrouw die opgroeide met vrouwen (meisjesschool, geen broers), als tiener bijzonder schuchter was maar zich op latere leeftijd ontpopte tot een heus seksbeest. Ze vertellen over hun eigen jeugd en schuifelen op Santana. Geert doet het voor, de armen hoog en een debiele blik. Leopold, een kop groter en dan ook nog op pumps, speelt voor het gemak even voor vrouw. Geert (althans zijn personage) noemt zich geobsedeerd door seks. In een hilarische monoloog vertelt hij hoe hij met zijn boodschappenlijstje naar de supermarkt gaat en voortdurend afgeleid door aantrekkelijke dames uiteindelijk zichzelf terugvindt met de verkeerde boodschappen in een onbekende straat. Voor Leopold is het onderwerp minder urgent, hij is 'gelukkig getrouwd'. Huis-, tuin- en keukengeluk noemt hij het zelf. Tal van wetenswaardigheden uit biologie en psychologie worden vakkundig verweven in de persoonlijke en herkenbare verhalen. Het komt allemaal omdat wij in een complexe maatschappij leven, terwijl de mannenhersens nog reageren op een willekeurig aantrekkelijk stukje bloot als die van een holenmens. Dat u het maar weet.

De volijkstemmende, knap gemaakte voorstelling eindigt met een voorbeeld waar wij ons aan kunnen laven: een close up van slakken die de liefde bedrij-

ven: ongekend teder, traag en
genietend.

MARGRIET PRINSSEN

Scène uit '237 redenen voor seks' van Orkater.

PUBLICITEITSFOTO